

Aina Li

Entre nosaltres

AINA LI

ENTRE NOSALTRES

Fanbooks

© Aina Li, 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2025

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: octubre del 2025

ISBN: 978-84-10028-65-4

Dipòsit legal: B. 15.961-2025

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

Capítol 1

Nosaltres

Va entrar corrent al restaurant mentre plegava el paraigua xop i l'arrossegava deixant un rastre de gotes pel terra lluent. La cabellera negra, amarada per la pluja, li queia sobre les espatlles, però d'alguna manera la pinça que li subjectava la meitat superior s'havia mantingut ferma tot i el pes dels cabells molls; se li havien mullat els peus i les espardenyes de taló que portava, però, per sort, el vestit amb una obertura a la banda esquerra de la cama estava prou sec. Amb nerviosisme, va mirar entre les taules fins a localitzar les seves amigues al fons de la sala. En passar pel seu costat, una cambrera la va mirar malament i ella es va disculpar mentre seguia el seu camí cap a la taula.

—Perdoneu, aquesta tempesta a mig estiu m'ha agafat desprevinguda i se m'ha fet tard —va dir mentre deixava el paraigua a terra—. Què m'he perdut?

—Res important, només els estava comentant que crec que m'hauré de comprar un altre gat —va explicar la Judit mentre s'arronsava d'espatlles amb cara de resignació i apartava la ronyonera que havia deixat sobre la cadira de l'Aida.

L'Aida la va mirar amb cara de no entendre res mentre ocupava el seu lloc i els dirigia un somriure a cadascuna a manera de salutació.

—És broma —va fer la Judit, amb un somriure—. Els

estava explicant que l'altre dia vaig tenir una cita de Bumble que va anar fatal i he decidit que em resigno a estar sola. —Es va tirar enrere al seient i va arronsar les espatlles.

La Judit portava un monyo despenjat que es va balancejar amb el seu moviment de vaivé a la cadira. A la falda tenia la ronyonera que portava des de la seva època universitària i mentre parlava es tocava sempre els nombrosos anells que duia als dits. Vestia una camisa estampada oberta i, a sota, un top negre arrapat al cos que li ressaltava la figura.

—Amb el que tocava el piano?

La Judit va assentir amb el cap, tristament.

—Què ha passat? —va preguntar l'Aida.

Es va treure un dels anells per jugar-hi mentre relatava com havia sigut la quedada. Portava tres setmanes parlant amb el Dani. S'havien conegut per Bumble i, com era típic, ràpidament havien passat a contestar-se les històries d'Instagram i després a parlar diàriament per WhatsApp. Les converses no eren res especial, però després d'una setmana d'explicar-se els seus dies, el Dani havia començat a insistir per quedar i la Judit hi havia accedit, tot i no tenir encara la seguretat que hi hagués química entre ells. Havien decidit quedar pels voltants del Liceu després que ella sortís de la feina i només havia necessitat deu minuts de conversa per saber del cert que aquell no era l'home de la seva vida.

—Què va fer en deu minuts que fos tan horrible? —va preguntar la Marina, amb un somriure, temerosa de la resposta de la seva amiga.

La Marina estava asseguda davant de l'Aida. Portava el seu clàssic peto texà amb un top blanc a sota que li res-

saltava la pell bronzejada i la cabellera negra arrissada recollida amb una pinça. El pentinat semblava fet per un professional, tot i que segurament se l'havia fet en deu segons sense pensar-hi gaire.

—A veure, no va fer res en particular, però l'actitud ja no em va semblar correcta. —La Judit va agafar aire i es va preparar per justificar la seva resposta—. I si us explico el que va passar després, flipareu.

Totes van acostar els caps al centre de la taula, com si estiguessin a punt de compartir un secret inconfessable. La Judit va somriure davant de l'atenció plena de la seves amigues.

—Doncs, com sabeu, plego de la feina a les tres, per tant quan ens vam trobar jo encara no havia dinat, així que li vaig dir si li semblava bé que anéssim al Viena i que em podia fer companyia mentre jo dinava. Em va dir que ell ja havia dinat, però que li semblava bé. Fins aquí tot correcte.

Les tres noies la van mirar expectants.

—Aleshores, arribem a la barra i li pregunto si vol alguna cosa, que ja el convido jo. Com us podeu imaginar, jo esperava que demanaria un cafè, un refresc, alguna cosa per beure. Doncs amb tot el morro es demana una hamburguesa ibèrica.

Les tres noies van començar a riure.

—Ja sabeu que no és pels diners, però em va semblar molt fora de lloc ja que abans m'havia dit que no volia res —va explicar la Judit.

—No pot ser! Quin personatge! —va exclamar la Marina amb una mirada d'incredulitat mentre intentava contenir el riure.

—A mi també em sembla molt fora de lloc —va inter-

venir la Sabrina—. Si realment volia menjar, t'ho podia haver dit, però, de cop, colar-te una hamburguesa ibèrica...

La Sabrina estava asseguda davant de la Judit i feia cara de disgust per la història que havia explicat la seva amiga. Lluïa un top molt estiuenc de color marró fet de ganxet. Els cabells rossos deixats anar li arribaven fins a les espatlles. Duia unes metxes que semblaven fetes pel mateix sol de l'estiu.

—Exacte. I en qualsevol cas, com a mínim s'hauria d'haver ofert a pagar —va reafirmar l'Aida.

—Així que, noies, sembla que no trobaré ningú i moriré sola —va concloure la Judit dramàticament.

Totes quatre van riure pel to amb què la Judit havia conclòs la seva història, però sabien que el fet de no haver tingut mai una relació era un preocupació constant de la seva amiga que s'accentuava a mesura que passaven els anys i acumulava cites fallides.

—Jo crec que aspire a bastant més que a un home que et fa pagar-li les hamburgueses ibèriques —va dir la Marina mentre li donava un copet amistós amb el colze.

—En això tens raó —va fer la Judit—. I vosaltres què tal? Què us expliqueu?

Les altres tres es van mirar entre elles per veure qui agafava el torn de paraula. La Sabrina va mirar l'Aida intentant amagar un somriure, fet que les altres dues van detectar a l'instant.

—Doncs jo us he d'explicar una coseta —va començar l'Aida reclamant l'atenció de les noies—. La Sabrina ja ho sap, perquè té a veure amb la seva tieta —va dir per justificar les mirades còmplices de totes dues—, però els llogaters d'un pis que té han marxat fa poc i... —Va fer una

pausa dramàtica—. Ens l'ha llogat a l'Aleix i a mi. Ens independitzem!

Les tres amigues la van abraçar a l'instant per celebrar l'imminent canvi de vida de l'Aida.

—Ja en tenim les claus —va dir mentre furgava a la seva bossa i en treia un clauer amb totes les claus penjades.

La Marina les hi va agafar de les mans per inspeccionar-les mentre l'Aida li explicava d'on era cadascuna.

—Tia, ets la persona de la nostra edat més adulta que conec —va dir la Marina.

L'Aida va riure i va fer que no amb el cap.

—La tieta de la Sabrina ens l'ha llogat a preu d'«amic» —va explicar mentre feia les cometes a l'aire amb les mans—, si no seria impossible; el mercat està fatal.

—Igualment és molt fort que t'independitzis ja! —va afegir la Judit—. Jo encara tinc la sensació que acabo de fer els divuit anys.

Totes van assentir, els semblava que des del moment que havien arribat a la majoria d'edat, el temps havia passat a velocitat de creuer, donant-los cada vegada més i més responsabilitats, tot i que se sentien igual que quan eren unes adolescents curioses i inexpertes.

—En qualsevol cas, ja tenim nou lloc de reunions —va dir la Sabrina somrient i trencant el moment contemplatiu de les amigues.

—Segur que serà més barat que les terrasses dels bars —va fer la Judit.

Totes tres van assentir.

—Esclar, que tu has de compensar el que et va costar l'hamburguesa ibèrica —va afegir la Marina amb un somriure trapella, i les quatre amigues van riure.

—Quan el podrem veure? —va preguntar la Judit—. Jo marxo d'aquí a una setmana, així que val més que sigui abans.

—Doncs, si voleu, crec que l'Aleix ara està prenent mides per als mobles; l'avisó i hi anem després d'esmorzar.

—Sisplau! —va contestar la Judit.

—Us avisó que està completament buit.

—Millor encara, així podrem veure l'abans i el després i podrem jutjar com l'heu decorat —va fer broma la Marina.

Entre fotos i vídeos del pis, riures i més bromes, la cambrera havia vingut a prendre nota i amb una rapidesa que havia sorprès les quatre noies els havia portat el menjar a la taula. Com era tradició, les quatre amigues havien col·locat els seus plats de manera que la Sabrina pogués fer una foto per penjar-la a les seves històries d'Instagram.

Un cop ja havien acabat els plats, es van mirar entre elles i, en l'ordre en què estaven assegudes, l'atenció va anar naturalment cap a la Sabrina, que estava situada davant de l'Aida. Les tres amigues volien fer la mateixa pregunta, però semblava que cap d'elles es decidia a formular-la en veu alta, fins que finalment l'Aida va fer el pas.

—I al final què fareu aquest estiu amb el Pau? —va preguntar de la manera més oberta possible per deixar-li absoluta llibertat a la seva amiga perquè expliqués només el que volgués.

—Doncs al final marxarà dos mesos a París amb els seus amics —va respondre la Sabrina amb molta calma.

Les altres tres van assentir en silenci. Totes sabien que els últims dies hi havia hagut friccions entre els dos pel

que feia a l'organització de les vacances d'estiu, encara que la Sabrina sempre ho havia presentat com una conversa sense cap mena d'importància.

La Sabrina i el Pau feia sis mesos que quedaven i semblava que tenien una relació estable; totes l'havien conegut ja i es portaven bé amb ell, però la seva reticència a comprometre's amb la Sabrina no les havia convençut mai. Cada vegada que la seva amiga s'il·lusionava per definir la relació, el Pau li donava alguna excusa tipus que ja estaven bé com estaven i que no necessitaven posar etiquetes al que tenien.

—Ostres, i tu estàs bé? —va preguntar l'Aida amb molta suavitat.

—Sí, esclar! —va contestar animada la Sabrina davant de la cara de preocupació de les noies—. Al final feia molt temps que en parlaven amb els seus amics i, si no ho fa ara, segurament l'any que ve ja no podrà i nosaltres sempre podem fer alguna cosa l'any que ve.

Les seves amigues van assentir davant de la justificació sense demanar-li més explicacions.

—Doncs sembla que nosaltres tres serem aquí aquest estiu —va dir la Marina mentre envoltava amb els braços la Sabrina i l'Aida—. Tu, en canvi, ens abandones —va afegir dramàticament mentre mirava la Judit—. Marxes avui, oi?

—Sí, acabo l'esmorzar, veiem el pis de l'Aida i me'n vaig.

—Quina enveja em feu la gent que teniu cases o apartaments a la platja —va comentar l'Aida mentre li donava un copet de colze amistós a la Judit.

Totes quatre van riure. La Marina va agafar el torn

de paraula mentre es tornava a col·locar correctament al seient.

—La veritat és que jo tinc poca cosa per explicar; tot segueix com sempre. Porto ja una setmana de vacances, però no he fet gaire res, de moment. —Va arronsar les espatlles.

L'Aida i la Sabrina van fer cara de disgust.

—Sisplau, no ens tornis a recordar que tens gairebé tres mesos de vacances —va dir la Sabrina amb cara de resignació.

—Us hauríeu d'haver fet professores —va dir la Marina amb un somriure mentre feia un glop al seu cafè.

—No m'ho diguis dues vegades —va fer l'Aida amb un to que intentava ser d'amenaça.

—Com va a la feina? —va preguntar-li la Marina, una mica preocupada.

L'Aida feia dos anys i mig que treballava en un hotel, després d'haver acabat la carrera de turisme. Al principi havia començat la feina amb molta il·lusió, però en tres mesos s'havia adonat que no la motivava gaire, únicament feia tasques administratives rutinàries que no li requerien pensar gaire. Havia parlat amb el seu superior moltes vegades per demanar-li més responsabilitats, algun repte nou que la motivés, però cada petició era rebutjada amb elogis sobre com de bé portava les seves responsabilitats actuals i que amb temps ja aniria adquirint tasques noves, que no volgués anar més de pressa del que pertocava.

—Com sempre —va respondre amb tristesa l'Aida—. Fa dos anys que faig el mateix.

La Marina va fer petar la llengua per expressar com li sabia de greu la situació de la seva amiga.

—Millor que canviem de tema —va dir l'Aida, i va dirigir la mirada a la Marina—. A tu com et va amb el Lluís?

La pregunta va agafar la Marina per sorpresa; hauria preferit no treure el tema. Tot i que els havia explicat força coses sobre el Lluís, hi havia algunes situacions que s'havia guardat per a ella per por que les amigues la jutgessin perquè seguia amb ell malgrat aquells petits incidents.

—Bé, estem mirant si podem fer alguna escapada un dia d'aquests —va comentar la Marina sense entrar en més detalls.

—Ah, teniu pensat algun lloc? —va preguntar la Sabrina.

—Potser una escapada amb el cotxe pel sud de França, però el Lluís ha d'acabar de veure si li donen vacances de la feina.

—Doncs ja ens ho diràs —va fer la Judit.

La Marina va assentir.

Portaven ja dues hores en aquell local, així que van decidir que anirien a veure el pis de l'Aida, que era a uns quinze minuts caminant de la cafeteria on havien anat a esmorzar. El bloc de pisos, amb la façana blanca i vistes a un petit parc, semblava tenir menys de deu anys. Les quatre amigues es van aturar a l'entrada i van esperar mentre l'Aida buscava les claus. Quan les va treure, les altres es van apartar perquè pogués obrir la porta. L'entrada donava a un passadís ample. L'Aida les va guiar fins a l'ascensor que hi havia al fons i va pitjar la tercera planta. Quan van sortir, va anar cap a la dreta i va trucar al timbre del pis.

—Com és que truques? —va preguntar la Marina, sorpresa.

—Així l'Aleix sap que hem arribat.

El noi els va obrir la porta. Duia una camiseta llisa blanca tacada de negre i uns texans. L'Aida es va posar de puntetes un segon per fer-li un petó i l'Aleix la va envoltar per fer-li una abraçada de benvinguda al pis.

—Benvingudes! —va dir amb un somriure mentre deixava anar l'Aida i acabava d'obrir la porta per deixar-los pas a totes quatre—. Estava aprofitant per netejar una mica.

—Tens una taca aquí —va fer l'Aida mentre es mullava el dit gros amb saliva per netejar-li la galta.

Les noies li van somriure i li van fer dos petons a mesura que entraven. Era un pis amb les parets blanques i el terra de parquet, molt lluminós. Tot just entrar, a l'esquerra, hi havia la sala d'estar, que tenia unes grans portes de vidre corredisses que donaven a una terrassa i també connectava amb la cuina, molt buida, més enllà dels marbres, la pica i els electrodomèstics integrats entre els armaris.

Les quatre noies van començar a inspeccionar l'espai, somrients. Deixaven anar sospirs d'exclamació cada vegada que es fixaven en algun detall i el comentaven. Una vegada inspeccionades les àrees més comunes, l'Aleix les va conduir cap a la dreta per un passadís que connectava totes les habitacions i els lavabos, i amb l'emoció d'un nen petit que vol ensenyar la seva nova joguina, els va explicar quins eren els seus plans per a cada habitació, els mobles que havien pensat comprar i com quedarien distribuïts. L'Aida l'observava amb adoració mentre l'Aleix feia les seves explicacions més tècniques de distribució, organització i sobre els models dels electrodomèstics que es volien comprar. Les altres tres assentien i li

feien preguntes com si fossin el públic d'un espectacle còmic.

Un cop ja havien vist tot el pis, es van quedar tots drets a la sala d'estar, mentre comentaven els últims detalls i xerraven una mica sobre la vida. En un moment en què estaven parlant sobre els seus plans de vacances, va sortir el tema del Pau.

—Per cert, el Pau t'ha explicat que al final s'estarà a París tot l'estiu? —va preguntar la Sabrina a l'Aleix intentant dissimular l'angoixa que això li provocava.

—Sí, ho va dir pel grup quan algú va preguntar si estàvem lliures la setmana que ve.

La Sabrina va assentir; de manera inconscient esperava que l'Aleix tingués més informació que ella, tenint en compte que formaven part del mateix grup d'amics del poble on estiuejaven tots dos de petits, però amb els anys el grup del poble s'havia anat distanciant i ja només quedaven de tant en tant.

—Hi va amb la colla de la universitat, crec —va afegir l'Aleix en percebre la decepció a la cara de la Sabrina davant la seva resposta—. No en sé res més, la veritat és que no conec els amics amb qui va.

—D'acord, d'acord, no pateixis —va dir la Sabrina intentant treure-hi importància.

L'Aleix li va somriure i la conversa va seguir el seu curs.

Després de mitja hora i quan les noies es van començar a queixar de mal d'esquena i de peus d'estar dretes, l'Aleix i l'Aida van comentar que ells necessitaven quedar-se una estona més per acabar de prendre mides, de manera que les altres tres amigues es van acomiadar i van marxar amb la promesa que el pròxim cop que tornessin els portarien un regal d'estrena de pis.